

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **M. M.** ,
skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 marca 2025 r.,
sygnalizacji skazanego odnośnie do wznowienia z urzędu postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 10
listopada 2020 r., sygn. akt II AKa 69/20, utrzymującym w mocy wyrok Sądu
Okręgowego w Lublinie z dnia 31 października 2019 r., sygn. akt IV K 1/16,
na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu
prawomocnie zakończonego postępowania karnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 31 października 2019 r., sygn. IV K 1/16, M. M. został uznany za winnego czynu z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzone zostały kary po 4 lata pozbawienia wolności i kary po 200 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda, a w ich miejsce orzeczona została kara łączna w rozmiarze 7 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. II AKa 69/20, w następstwie rozpoznania apelacji obrońcy skazanego, powyższy wyrok został utrzymany w mocy.

W dniu 16 stycznia 2025 r. (data nadania) skazany złożył pismo zatytułowane „wniosek”, z którego wynika, iż domaga się o powtórzenie postępowania odwoławczego zakończonego opisanym wyżej prawomocnym wyrokiem, albowiem „wyrok wydał neosędzia”. W uzasadnieniu wskazał personalnie, że chodzi o sędzię Sądu Apelacyjnego w Lublinie X.Y., która w jego ocenie nie powinna wydawać wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie stwierdzić trzeba, że treść przedmiotowego pisma przesądza o tym, że uznać je należało za inicjatywę podjętą w oparciu o art. 9 § 2 k.p.k. Instytucja uregulowana w tym przepisie może być stosowana do postępowań zakończonych prawomocnym orzeczeniem sądowym obok wnioskowego trybu wznowienia takiego postępowania - jako impuls do podjęcia w tym przedmiocie czynności z urzędu. Wznowienie postępowania z powodu uchybień z art. 439 § 1 k.p.k. dopuszczalne jest wyłącznie w tej formie (art. 542 § 3 k.p.k.). Jak wynika z treści pisma, podstawą takiego wznowienia miałyby być nienależyta obsada sądu odwoławczego.

W odniesieniu do powyższego stwierdzić jednak należy, że realiach niniejszej sprawy nie zachodziły ku temu podstawy. W szczególności powodem tym nie mogło być uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., którym – w świetle treści sygnalizacji - miałyby być obarczony prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie. Wskazać trzeba w ślad za konsekwentną w tej materii linią orzecniczą Sądu Najwyższego, że dla zasadności twierdzenia podważającego bezstronność sędziego z uwagi na procedurę powołania konieczne jest wykazanie, że sędzia nie mógł być gwarantem tych atrybutów w konkretnej sprawie. Niezbędne jest tu istnienie nie tylko takiego zagrożenia, ale nadto związku przyczynowego między sposobem procedowania a potencjalnym brakiem obiektywizmu. Okoliczności te winny wskazywać na konkretne przejawy sprzeniewierzenia się przez sędziego tym

wartościom oraz ich realny wpływ na konkretną sferę orzeczniczą. Takie stanowisko wynika m. in. z uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. sygn. akt I KZP 2/22, jak i pozostałego orzecznictwa (por. np. postanowienia: z dnia 31 sierpnia 2022 r., II KK 85/22, z dnia 24 sierpnia 2022 r., III KK 216/22, z dnia 14 marca 2023 r., I KK 9/23, z dnia 14 czerwca 2023 r., III KK 211/23, z dnia 31 lipca 2024 r., III KK 308/24).

W kontekście ww. okoliczności brak jest jakichkolwiek obiektywnych przesłanek świadczących o tym, że przedmiotowa sprawa mogła zostać rozpoznana w sposób odbiegający od standardu rzetelnego procesu.

W odniesieniu do sygnalizowanej okoliczności niezawiadomienia skazanego o wylosowanym składzie sądu zauważyć jedynie należy, że art. 42a § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych dodany został przez art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. (Dz.U.2022.1259), zmieniającej nin. ustawę z dniem 15 lipca 2022 r. W dacie procedowania nie istniał zatem jeszcze taki obowiązek.

Nie znajdując podstaw mogących wskazywać, że na gruncie prawomocnie zakończonego postępowania przeciwko M. M. zmaterializowała się którakolwiek z przesłanek do podjęcia czynności w przedmiocie wznowienia postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia

[J.J.]

[a.ł.]